

да спиратъ часъ-по-часъ за почивка. Измръзнаха. Снѣгътъ имъ засипваше очитѣ и не виждаха. По едно време най-голѣмиятъ, Косьо Караколевъ, спрѣ и разгъна чергата.

— Хайде, Михале, — извика той на по-якото момче, — заметни се презъ глава съ чергата и хвани здраво края, а ти, Георге, влѣзъ между двама ни и улови ни подъ мишниците!

Обвити така съ чергата, тритѣ момчета се повлѣкоха напредъ. Но умориха се и пакъ спрѣха. Косьо подаде глава и се огледа наоколо.

— Брей, съвсемъ е тъмно вече и май че не вървимъ по правия пѣтъ.

— Ба, нали чувашъ — напредъ лаятъ кучета!

— Ами ако вървимъ къмъ Боздуганово и лаятъ боздугановскитѣ кучета?

— Коларовскитѣ сж. Познавамъ ги.

И пакъ се залюлѣха изъ снѣга. Извървѣха така около хиляда крачки. Отдавна трѣбваше да стигнатъ до Куцъ-Ивановия кладенецъ въ полето, а него все го нѣмаше. По едно време чуха задъ себе си конско прухтене и тропотъ отъ копита. Косьо пакъ отви глава и погледна. Наистина, на четиридесетъ-петдесетъ крачки отъ тѣхъ препускаше кон-

никъ, обвитъ въ дълга дреха. Но догде се накаятъ да извикатъ, конникътъ профуча и отмина.

— Не бойте се, — рече Косьо, — сега ще уловимъ диритѣ на коня и право въ Коларово.

Наистина, снѣгътъ бѣше поспрѣлъ, и дълбокитѣ стѣпки на коня ясно личеха въ рохкавия снѣгъ.

Когато стигнаха въ Коларово, пѣтлитѣ кукуригаха вече за полунощъ. Момчетата приближиха черковния дворъ и отвори затрупаната порта. Влѣзоха въ двора и спрѣха зачудени. Въ малкото прозорче на свѣщарницата блещукаше свѣтли-на. Каква ще е тази работа? Кой ли е тамъ?

— Да видимъ! — предложи Косьо. Той бѣше сърдцато момче. — Може крадци да сж влѣзли въ свѣщарницата. . .

Той колѣнички, отмахна снѣга отъ прозорчето и надникна въ-тре. Но нѣмаше сили да обади, какво е видѣлъ. Вътре бѣха попъ Минчо, гологлавъ и безъ расо, клисарьтъ и Драгни отъ Боздуганово. На огнището, надъ буенъ огънь, варѣха нѣщо въ котелъ. И тримата бѣха заети въ работа, но щомъ тракна стѣклото, спрѣха и впериха очи къмъ него. Косьо се отдрѣпна, но преди да стане, вратата из-